

Kaynak

BALIKESİR HALKEVİ

İÇİNDEKİLER

457 — Küçük hikâye müsabakası	467 — Kırkıdan sonra
459 — Reşit Bey Hastanesi	469 — Ata Sözleri
463 — Koca Tepenin Beş atlısı
[Ulusal Roman]	471 — Yağcılar ve Savaştepe
Manileri

5 İNCİ YIL SAYI: 68

19 EYLÜL 1938

HALKEVLERİ DERGİLERİ

Halkevinin adı	Derginin adı	Kaç günde bir çıktığı
Adana	Görüşler	Aylık
Afyon	Paşınar	»
Antalya	Türk Akdeniz	iki aylık
Bafra	Altın Yaprak	Aylık
Balıkesir	Kaynak	»
Bursa	Uludağ	Üç ayda bir
Burdur	Ülker	Aylık
Denizli	İnanç	»
Elaziz	Altan	»
Eminönü	Yeni Türk	»
Eminönü	Halk bilgisi	»
	Haberleri	
Gireson	Aksu	»
Isparta	Ün	»
İzmir	Fikirler	15 günde bir
Konya	Konya	Aylık
Manisa	Gediz	»
Merzifon	Taşan	»
Milas	Yeni Milâ	»
Muğla	Muğla	»
Niksar	Ülker	»
Trabzon	İnan	»
Samsun	19 Mayıs	»
Snop	Dıran	»

İYESİ
T. F. SILAY

Kaynak

Yayın Direktörü
ABDİ
Agabey Oğlu

Balıkesir Halkevi Aylık Dergisi

SA YI: 68

19 . 9 . 1938

YIL: 5

Görüşler

Küçük Hikâye Müsabakası

Yazan: Hüsamettin İŞİN

Cumhuriyet Halk Partisinin son günlerde verdiği kararların mühimlerinden biride hiç şüphe yoktur ki piyes büyük ve küçük hikâye müsabakalarıdır.

Bu müsabakalar üç bölüme ayrılıyor:

1 — Yetişkin muharrirler arasında Halkevi sahneleri için piyes.

2 — Yetişkin muharrirler arasında (büyük memleket hikâyeleri)

3 — Halkevlerine mensup genç muharrirler arasında (memleket küçük kıkâyeleri)

Bunlardan yalnız ve küçük hikâye müsabakası, Halkevlerini alâkadar ettiği için bu yazımı doğrudan, doğruya bu mevzuata temas ettirerek sayın okuyucularıyla bir konuşma yapmak istedim.

Halkevlerine üye yazılı ve fırsat buldukça (küçük bir yazı ile olsun) Halkevleri tarafından çıkarılmakta olan dergilere yazı yazan arkadaşlarımız az değildir.

Fakat ne faydaki bu arkadaşlar birer kapalı kutu şeklinde kalarak, yazı sahasındaki kabiliyet ve istidatlarını tam manasile gösterememişlerdir. İşte bu müsabaka bize bir çok istidat ve kabiliyetleri tanıttacağı gibi yazı yazarlarımız arasına yeni, yeni adlar kalacaktır.

Her zaman için memleketin bütün ihtiyaçlarını göz önünde tutarak, yerinde

kararlar vermekle yurda azamî derecede faydalı olmasını isteyen Partimizin genç yazıcılarımıza verdiği bu fırsat kaçırılmıyacak bir nimettir. Bu nimeti bilerek bu fırsattan istifade etmekte yazarlarımız için belli, başlı bir ödev olmalıdır. Çünkü, bu fırsat tanınmıyan, yazıcılarımızı tanıttacak. Ve onlara edebî sahada bir kıymet ve bir şöhret temin edecektir. Güzel yazı yazmak bir sanattır. Bu sanata mensup olanların da memleketimizin her yerinde lâ-yık oldukları mazhara ulaşmasında zaruridir.

Bence bütün Halkevlerine kayıtlı genç muharrirlerin bu müsabakaya girecekleri şüphesizdir. Onlar esasen böyle bir zamanın gelüp, çatmasını bekliyorlardı. İşte o zaman gelmiştir.

Şu halde yürümeli...

Bu müsabaka hakkında üstadımız Nasuhi Baydar Ulusda bir baş yazı yazarak, bu üç edebî müsabakanın inceliklerini, olgun fikirlerine istinat ettirerek bunun gözden kaçmaz ehemmiyetini, kuvvetli kalemile tebarüz ettirdi. Bu yazı partimizce verilen bu kararın ana hatlarını mübaleğsiz olarak çizdi. Değerli yazıcı, yazısında diyor ki:

«Piyas ve hikâye muharrirlerimiz ve kendilerinde yazı yazmak hevesi duyan

gençlerimiz için parti, büyük bir fırsat hazırlamıştır.

— Yazılmıyor, basılmıyor, okunmıyor!

Bu indi iddiaların yanlışlığında bu üç edebî müsabaka neticesinde anlaşılacaktır.»

Çok doğru söylüyor.. Garp edebiyatı önünde, edebiyatımız her nedense sönük kalmıştır. Çünkü bizde yazı yazarlar bu güne kadar teşvik nedir görmediler. Ve bilmediler. Yazı yazmak kabiliyet ve istidatında olanlar ancak partimizin bu mühim kararile uyanarak öyle, ümit ederim ki en güzel eserler vererek yazmıyor, basılmıyor. Okunmıyor, gibi iddiaları kökünden söküp atacaktır.

Yazıma nihayet vermeden evvel müsaade ederseniz burada hafızamda her an ta ze kalan bir hatıradan bahsedeceğim.

Beş yıl önce İstanbulda intişar eden ve oldukça da bol okuyucusu olan ağır başlı bir mecmuanın yazı işleri müdürünü ziyarete gitmiştim. Bu zat benim dostumdu.

Ben orada iken bir genç geldi. Yaşı ondokuz, yirmi vardı. Hatırimda kaldığına görede İstanbul erkek lisesine devam ediyormuş. Elinde tomar halinde kâğıt vardı. Gayet çekingen bir tavırla müdürü selâmladı. Ve elindeki kâğıdı uzatarak:

— Uzun bir hikâye yazdım. Bunu mecmuanızda bastırmak istiyorum.

Müdür gencin elindeki kâğıtları okumağa ve hattâ almağa bile lüzum görmeden müstehzi bir sesle:

— Teşekkür ederim ama.. Biz mecmuamızda hep tanınmış muharrirlerin yazılarını basıyoruz.. Yaz, çalış inşaallah günün birinde tanırsan o zaman sizde yazılarınızı basdıracak, bir mecmua bulursunuz.. dedi.

Gence baktım ta alnından çenesine kadar kızardı. Bir kabahat yapmış gibi titredi sonra gayet ağır bir sesle:

— Bir kere okusanız.. Belki hoşunuza gider. Bilmem ama..

O sırada dayanamadım. Müdürün cevap vermesine vakit bırakmadan kâğıtları gencin elinden aldım. Ve kendisine:

— Bırakınız okuyayım.. İyi bulursak, her halde basdırmağa çalışırız, dedim.

Genç gittikten sonra kâğıtları açtım. İlk gözüme çarpan şey, Hikâyenin orijinal adile, hikâyeye başlangıç tarzı oldu. Okudum, okudukça hayret içinde kaldım. Mevzu o kadar kuvvetli, hikâyedeki karakterler o kadar canlı idiki, sizi temin ederim ki ben şimdiye kadar böyle bir hikâye okumamışdım..

Hikâyeyi zevkle ta başından sonuna kadar okuduktan sonra dostuma:

— Yahu dedim. Çok güzel bir yazı.. İnanki senin mecmuanda ben şimdiye kadar, bu kadar temiz bir yazı okumadım. Dedim..

Dostum güldü:

— Doğrudur.. Size aksini iddia edecek değilim.. Yalnız bir şey var ki ben bu hikâyeyi mecmuama koyamıyacağım.. Neden diye sorarsanız. Söyliyeyim.. Çünkü ben bu hikâyeyi basarsam, bana her zaman yazı yazan tanınmış hikâyecimi kızdırırım...

Aradan iki yıl daha geçti. Güzel hikâyesini hiç bir mecmuada basdıramıyan bu genç, Halkevi mecmualarından birinde bize güzel bir eser verdi. Onun bu ölçülmez istidat ve kabiliyetini hiç bir engel bozamadı. Yarında bu genci edebî seferberlikte bir elinde kalem, diğer elinde kâğıt göreceğiz.

Geçen Sayıdan Devam:

Reşit Bey Hastanesi

Abdi AĞABEYOĞLU

Merkez pavyonunun dışı sıvanmış bütün servislerin duvarları yağlı boya ile boyanmıştır. Bina yeniden muşamma ile kaplanmıştır.

Hastahane bahçesi yeni baştan düzeltilerek güzel ve cazip bir hale sokulmuştur.

Ameliyathaneye büyük miktarda parasarfile bir istirazisyon yapılmış ve yeni aletler alınmıştır.

Eczahanede birçok yeni vesaitle teçhiz edilmiş ve yeni dolaplar yaptırılmıştır.

Bakteryoloj ve kimya laboratuvarları elektrikle işler, cihazlarla ve yeni aletlerle fevkalâde tekemmül ettirilmiştir.

Diğer servislere ait birçok aletler alınmıştır.

Rontken laboratuvarına son sistem cihazlar ve ampüller getirtilmiş ve tekemmül ettirilmiştir. O vakte kadar tenviratını kendi tesisatı ile idare eden hastahane şehirden cereyan alınarak bu tesisat kaldırılmıştır. Hastahane karyola, vesair malzemesi tamamen yenileştirilmiştir. Yine o vakte kadar buz ihtiyacını hariceten temin eden hastahaneye bir buz makinesi alınmıştır.

Bu kadar tekâmül eden bu müessesenin binalarının ihtiyaca yetmediği görülmüş hattâ bir aralık merkez pavyonunun şimaline bir pavyon yapılmasına bile karar verilmişti Hastahane'nin gördüğü işlerden dolayı pek yakından ilgilenen halkta bu işe candan sarılmış ve pavyonun halk yardımı ile yapılmasına karar verilmiş ve hattâ elektrik ücretlerinden halkın matlubu bulunan mühim bir parada bu işe ayrılmıştır. Yılında dahiliye vekâ-

letinden bu işle uğraşacak bir komitenin faaliyete geçmesi için müsaade bile alınmıştı. Fakat şehrin yakınına yeniden ve modern bir hastahane'nin yapılması fikri daha uygun görülerek bu işten muvakkaten vaz geçilmiştir. 14 Haziran-937 tarihinde baş tabib ve operatör bay Ali Rıza Tezel Mersin hastahanesine atandığından baş tabibliğe hastahane'nin dahiliye mütehassısı ve bakteryoloğu Bay Raif Demiralp atanıyor ve operatörlüğe de Mersin hastahanesi operatörü Bay Mustafa Şaban Erden atanıyor. Bir buçuk yıldanberi açık bulunan bakteryoloğluğada Bilecik hastahanesinden doktor Tahir Arslan atanarak kadro tamamlanıyor. Bugün hastahane'nin yedisi mütehassıs ve biri asistan olmak üzere sekiz doktoru vardır.

Bu günki hastahane, şehrin haricinde 25 yatak için yapılan ve bütün fen icaplarına aykırı bir takım ilâvelerle genişletilmesine çalışılan, en sonunda pavyonlar diyarı adını taşıyacak olan bu müessese halen bir kısmı aşağıda sayılı sonsuz mahzur, bitmez tükenmez ihtiyaçlar içindedir. Bu mahzur ve kusurları gidermek imkânı yoktur. Yeniden ve bugünkü ilmi ve fennî telâkkilere uygun bir hastahane kurmak lazımdır.

HARİCİYE SERVİSİ:

A — TECRİT ODALARI olmadığından fena koku neşreden bir hasta ile ansızın hastalanıp yeni ameliyat yapılmış temiz bir hasta aynı odada yatırmak suretile tazip edilmekte, hasta tehacümünden çok günler koridorlara bile karyola konmaktadır.

B — AMELİYATHANE: Bir tarkoz odasına bile malik olmayan femmin istediği

vasıflardan çok uzak bulunan tek bir ameliyathane vardır. Burda en kokmuş ve müteaffin bir kangren ameliyesi yapıldığı gibi insan vücudunun en hassas kısımlarından olan beyin zarlar dahi yine bu salonda açılmaktadır. Beşerin ve bilginin sarfedeceği en ince ihtimam bu yüzden doğacak zararların önüne geçememektedir.

C — HARİCİYE SERVİSİNDE TEŞHİS: Hastalığın kati teşhisi için ameliyattan önce rontkenle muayenesi icap eden hastalar 20-25 derece harareten birden bire sıfır ve bazen sıfırdan daha aşağı bir havaya maruz bırakılmak suretile yüz metre uzaklıktaki rontken pavyonunda, oradan tekrar hariciye servisine getirilir. Derdine derman arayan bu vatandaş soğuktan ileri gelen hastalıklardan birine tutulması her vakit mümkündür.

D — Hariciye şubesinde Poliklinik: Mustakil bir daire olmadığından hariciden gelen hafif hastalar yine bu servisin bir odasında kabul edilmekte, netice itibarile serviste hastanın muhtaç olduğu sükun hastahaneçiliğinin en başta istediği temizlik mefhumları tamamen kaybolmaktadır.

F — İdare kısmile hariciye servisinin bir arada bulunması hem gürültüyü mucip oluyor, hem de şubenin temizliğini ihlâl ediyor.

H — YEMEK SALONU: Mustakil bir yemek salonu yoktur. Ağır ve hafif her hasta yemeğini yatak içinde veya umumî koridorlarda yemek mecburiyetindedir. Yersizlik yüzünden bunun önüne geçmek kabil değildir.

DAHİLİYE SERVİSİ:

Dört küçük odadan ibaret bulunan bu serviste bulaşık olan ve olmıyan bütün dahili hastalıklar yatırılır. Kalbinden, böbreklerinden, kara ciğerinden rahatsız bulunan mikropsuz bir hasta verem, tifo, dizanteri, yılançık ve buna benzer mikrop-

lu hastalar mecburen aynı odaya konur.

Bu şube hastalarından rontken muayenesine lüzum görülenler yüksek bir sıcaklıktan çıkarılık yağmur ve kar altında muayeneye götürülüp getirilir. Sıcak yatağından kaldırılarak bir hayli hırpalanan hasta bu yüzden pek büyük tehlike ile karşı karşıyadır.

Pavyonda yemek salonunun olmaması daimi temizliğin teminine meydan bırakmamaktadır.

Dahiliye şubesi banyodan mahrumdur. Hastaların temizlik ve bilhassa tedavileri için zarurî olan banyo ihtiyaçları yine yüz metre uzaklığındaki banyo dairesinden temin olunduğuna veya hiç olunmadığına göre çekilen müşkilât, maruz kalınan tehlike, pek büyüktür.

Dahiliye şubesinde poliklinik: İdare kısmının altında bulunan bodrum odalarından birinde yapılır. Bu muayenelerin laboratuvar muayenelerile tevhid ve teşhislerin takviyesi küçük olsun bir poliklinik laboratuvarı olmaması, yüzünden temin edilememektedir.

KULAK, boğaz, burun servisi hariciye hastaları ile karışık olarak aynı yatak ve aynı odalarda yatırılan bu şube hastalarından diğerleri gibi güçlük, tehlikeye intizamsızlığa mahkûm vaziyette olduğu pek tabii bir keyfiyettir. Bu şubenin pek mühim olan ameliyatlara da -hattâ beyin zarı gibi en nazik uzuvlarla uğraşılması - hariciyeye ait ameliyat salonunda yapılır. Cümlei asabiyesile uğraşılan, daimi oir sükun ve bazı defakaranlıkta bırakılması lâzım gelen hastalar umumî bir koğuşta diğer hastaların gürültüleri arasında bırakılmaktadır.

Kulak servisinde poliklinik: Yine hava ziyadan mahrum olan bodrum katında yapılmaktadır.

Göz şubesi: Hariciye, kulak, boğaz, burunun karışık olan bu serviste de aynı

noksanlar vardır. Trohom, konore gibi bulaşıcı göz hastalıkları ile diğer göz hastalıkları aynı odalarda yatırılıyor. Bu husus için ayrılmış tek bir tecrit odası dahi yoktur.

CİLDİYE VE ZÜHREVİYE SERVİSİ: Bu şubenin hastaları yine anbar ve depo için yapılan bodrum kat odalarında yatarlar.

ROTKEN: Ayrı bir pavyonda bulunan bu teşekkül poliklinik hastalarını kısmen işine yaramakta ise de esas gayesi müesseseye ihtiyaçlarına hizmet olan bu şubenin yukarıda arzedilen sebeplerle faydalı olmadığı görülmektedir.

ECZAHANE: Yersizlik yüzünden yarım odaya sıkıştırılmış ilâç ve malzeme üstüste yığılmış bir haldedir.

KİMYA LÂBORATUVARI: Küçük bir banyo odası bozuntusundan ibaret bulunan kimyahane tahlilâtta çok güçlük netice çıkarılmaktadır.

Hastahanenin umumî vaziyeti:

Uzaklık müessesesinin şehirden uzaklığı bir çok hastalıkların müracaatlarını güçleştirmekle beraber zahiren parasız tedavi olundukları düşünülen hasta ve hasta sahiplerinin müesseseye gidip gelmek için sarf ettikleri nakil ücreti fakir halkın bütçesinde oldukça mühim bir yer tutmaktadır. Bu sebepten bir kısım hastalar hastahaneye müracaat edememektedir.

Yangın tehlikesi: Pavyonlardan bir kısmının yarım kârgir olması daima yangın ihtimallerini hatırlatmaktadır.

En ufak bir hâdise karşısında yapılacak bütün gayretlere rağmen, hastalığı dolayısıyla yürümek kudretini gösteremeyen üç, beş hastayı kaybetmek gibi faaliyetlerin önüne geçilemeyecektir.

TESHİN: pavyonların müteferrik bulunması kalörifer, soba ocak gibi muhtelif teshin vasıtalarından istifadeye mecburiyet hasıl etmekte netice itibarile hem sıhhi ve sabit bir sıcaklık temin edilme-

mekte ve hemde lüzumsuz masraflar yapılmaktadır.

Yine hastahanenin uzaklığı: Otomobil, araba kullanmasını ve bu yüzden bir sürü müşkilât ve lüzumsuz masraflar yapılmasına sebep olmaktadır. Hastahanenin bugünkü şekline göre bu iş içinde ayrı bir bina yapılmasına ihtiyaç hissedilmektedir. Binaların ayrı olması ve her binada hususî yerler bulunmaması yüzünden hem fazla hademe çalıştırılmasına ve hemde çalıştırılan hademelerden tamamen fayda görmemesine büyük birer sebep ve mani teşkil etmektedir.

Sarı Hastalıklar: Menenzit, tifo, kolera, veba, yılançık, çiçek, şarbon, kızıl gibi salgın ve bulaşıcı hastalıklar, için müessesede ne bir sarı hastalıklar koğuşu ve ne de bir karantina yeri ayrılmamıştır. Karantina üzerinde biraz durmak zarureti vardır.

Karantina bir hastahanenin en esaslı bir zümresi hatta ruhu mesabesinde. Bir hasta daha girmeden evvel künyesi, kuyudu, temizliği ikmal edildikten sonra yaptırılır. Halbuki hastahane müteferrik binalara dağılan hastalar meşrut idarî ve fennî kavaide riayet edilmeden yapılmaktadır ki bu bir hastahane için en büyük bir nakisedir.

NETİCE:

Sıhhat teşkilâtımızda her bin nüfusa bir yatak olması lazımdan iken bugün Bandırma, ve Edremit hastahaneleri, doğum evi ve dispanserlerde dahil olduğu halde ancak — 300 — küsur nüfusa bir yatak ayırmış bulunuyoruz.

Kemiyet ve keyfiyet itibarile olan bu noksanlardır ki, bizi hasta olan vatandaşlarımızı karşı daima mahcup ve muhitin muahezelerine tenkitlerine maruz bırakılmaktadır.

Bütün varlıkları ve bütün ilmi kudretleriyle çalışan sıhhat teşkilâtı elemanları,

tenkit ve muahezelerden ziyade boş yatak bulunmadığından dolayı hastahane kapuları önünde ıztırapla inleyen ve mevcut şartlar içinde kabul ettikleri hastaların bakım ve istirahatları lâyükile temin ve hastalarına daha şumullü hizmetler yapmadıklarından mütessir ve müteallim bulunuyorlar. Şu hal bir vatandaş sıhhatının her şeyden üstünlüğünü kabul eden bu günkü rejimle tezat teşkil eden birer hakikat olduğu arzından kadirşinas Balıkesir umumî meclisinden ve İlbayından yeni hastahaneye bir gün evvel başlanmasını dilerken Balıkesirde bir hastahane kuran ve Balıkesire pek büyük iyilikler yapan doktor Reşidin adının tekrar hatsahaneye ve-

rilmesini dileriz. Bakımsızlık teşkilât noksanlığı yüzünden kaybolan vatandaşların yapılacak her türlü fedakârlıklarla haya ta jadesine, ocağına kavuşmasına imkân olamayacağı takdir buyrulur.

Binaenaleyh: Halî hazır vaziyete göre Balıkesirde ihtiyaca tam bir şekilde cevap verecek hastahanenin vücuduna inanmak lâzımdır. Mevcut müesseseye her sene bir çok masraflar yaparak yamamaya uğraşmaktan şehir içinde asrın telekkileriyle uygun ileride — 500 — yatak istiap edebilecek şimdilik — 250 — yataklı yeni bir hastahane yaptırılmasının daha faydalı olacağını düşünüyoruz.

S O N

Koca Tepenin Beş Atlısı...

(Ulusal Roman)

Yazan : Hüsamettin İŞİN

— 5 —

— Yalan.. dedi.. Yeşar çavuş halt etmiş. Onebilir.. Ona inanmak, bile, bile ölmek demektir.. Beni aldatmak, kandırmak isteyen alçak şimdi de sizleremi satmış.. Zehra!.. Ona inanma. Bana inanki Bu mahşerde galibler, mağlup sanılanlar olacaktır.

* *

— Gülsüm!.. Gülsüm!... Kız!..

Gülsüm sırtlandığı ağır bir merminin altında inleyerek başını geriye çevirdi.. Gözleri şafaflarından damla, damla ter akan Sıdıka'ya çarpdı:

— Nevar Sıdıka abla?

— Gideceğimiz yer daha uzak mı?..

— Uzakta sözümü abla.. Beş saatlik bir yolumuz daha var..

Sıdıka sağ eliyle terlerini sildi. Bu sıksa ince bacaklı kadının artık yürüyecek hali kalmamıştı. Gittikçe adımları seyrekleşiyor, ayakları birbirine dolaşıyordu. Biran geldi yürüyemez oldu. Olduğu yere yıkıldı kaldı..

Sırtındaki mermiyi yere indiren Gülsüm bir taraftan Sıdıkayı elinden tutarak kaldırmağa uğraşiyor, diğer taraftanda:

— Yoruldun mu abla? Diye Sıdıkayı avutmağa çalışıyordu..

Sıdıkayı bir taşın üzerine oturtan Gülsümün içi yanar gibi oldu.. bu sırada gözleri arkası sıra gelen kadınlara kaydı.. Cebheye mermi taşıyan bu kadınların iki büküm yürüyüşlerinde, vebu yürüyüşlere, katılan inleyişlerin de canı yakan bir olsun ah.. Vebu ahlara karışan köklü bir öfke vardı.. Ne tatlı bir ahenkle yürüyorlardı..

Haksızlığa boyun eğmeyen koca bir ordunun cephe garilerinde, ateşi bol cephanelerini taşıyan bu kadınlara Gülsüm kumanda ediyordu..

O Gülsümki, babasını Kızılca tepelerinde bir çukura gömen.. Anasını, nereden, gelüp, nereye gittiği, belirsiz bir arabaya bindiren, Ahmet, velisini cephe önlerine gönderen, minaresi yıkık. Camları kırık.. Camları çökük Kızılcalı Gülsüm..

Mentuklane bir sabırla, peşini bırakmayan bu kadınlara uzun, uzun baktı.. Gözleri yeşardı, dudakları titredi.. İçinden gelen bir haykırısla:

— Haydi.. Biraz dinlenin. Dedi..

Gülsümün ta yanı başına kadar soku-larak baş örtüsünün ucuyla yüzünün terlerini silmeğe uğraşan Zehra:

— Gülsüm!.. Dedi.. Sen bilirsin.. Cephe-lerde nevar, neyok!..

— Ne olacak.. Eylik.. Sağlık...

Zehra bu cevap karşısında susar gibi oldu.. Gözlerini mukattes yüklerini bırakarak etraflarını alan kadınlara diktı.. Onlara sanki bir sır dürh eder gibi.

— Öyle diyorsun ama Gülsüm.. Duyduğuma göre düşmanlar tâ Ankaraya kadar varmışlar..

Gülsüm anîde yerinden fırladı.. Gayriih-tiyari bir sürüklenişle parmakları Zehra-nın yakasına yapıştı.. Sinirden titreyen parmaklar ile birkaç defa Zehrayı sarstı:

— İnendin mi buna Zehra?

Zehranın dudakları titreyordu:

— İnanmazdım ama.. Yeşar çavuş söyledi de.

Gülsüm bu soğuk cevap karşısında irkildi. Yeşar dinilen köpeği oda tanıyor-du. Hattâ ongün önce bu çavuşla arala-rında sözlü bir döğüşme olmuştu. Demek bu soysuz adam fırsat buldukca cepheye ellerile, sırtları ile cephane taşıyan, irili, ufaklı kadınları zehirleyordu. İçinden «Alacağın olsun çavuş dedi» yumrukla-rını sıkarak, dişlerini kenetliyerek masum çizgilerle yüzleri süslü kadınlara baktı keskin bir sesle:

— Yalan.. dedi.. Yeşar çavuş halt etmiş.. One bilir.. Ona inanmak bile, bile ölmek demektir. Beni aldatmak, kandırmak isteyen alçak şimdide sizleremi sataştı.. Ona inanma, Zehral..Bana inanki bu mah-şerde galipler, mağlup sanılanlar ola-caktır.

Kadınların göz altından bir birlerine bakışları vebu bakışlarda gizlenen manâ-ların parlaklığı bir yıldırım gibi Gülsümü çarptı:

Bir köpeğe inanıyorsunuz da.. İmanı bir bana inanmıyorsunuz öylemi? Yazıklar olsun sizlere.. Gülsümün ağzından dökü-len bu son sözler kadınların üzerinde gerekli olan dokunağı yapmış olacak ki bir ağızdan haykırdılar:

— Kim inanmıyor Gülsüm hanım.. Sana inanmıyalımda kime inanalım..

— Ohaldo yürüyün..

Yüzelli baş yere eğildi.. Yüzelli bel büküldü.. Yüzelli kadın ıkına, ıkına up uzun uzayan dik bir bayırı tırmanıyor-lardı.. Bunlar Mustafa Kemâl ordusunun, cepheye cephane taşıyan nakliye kolla-rından biri idi..

.....
Bir sabah... İnceden, inceye yağan yğmurlu, puslu bir sabah... Koca tepe sırtlarındayız.. Otepe, otepeki.. Mustafa Kemâlin türk ordularına « Hedefiniz Ak deniz. » Emrini verdiği Koca tepe..

Yavaş, yavaş gün ağarıyor.. Kurulu

cadırlar bozuluyor.. Topcular, top başına koşuyor.. Piyadeler süngülerini takıyor.. Bütün cephele bu katî emirin ateşile yanup, tutuşuyor.. Her şey hazır.. Kulak-lar uğuldayor.. İlk iop sesini heyecanla dinliyor.. Bu dinleyiş, zaman, zaman si-perlerde pusuya yatan kahraman Mehmet-ciklere siperden atlamak.. Biran evvel duşmanla boğuşmak hirsını veriyor.

Bü hırs okadar kuvvetliki.. Buna karşı durmak.. Emir verici zabıtları bile sarsı-yor. siyah gün beyazlaşırken cepheden ayrılan beşatlı ala bildiğine ileryor.. Nal sesleri birbirini kovalıyor.. Birden bire gök, gülütüsü top seslerine karışıyor.. Yer yarıyor. Gök çatırdıyor.. Süngüler par-layor.. Kılınçlar oynuyor.. Mitralyozlar tı-kırdıyor.. Yere düşen tanrının yağmuru damla.. Damla.. Yerde kızarıyor.. Bu kı-zaran damlalar, kan olarak akıyordu..

Savaş boğaz, boğaza, süngü, süngüye olanca şittetle devam edip duruyordu.. Son ümit, veson varlıklarını gayip eden duş-manlar, duraksız, dinksiz kaçıyorlardı.. Adım, adım girenler koşa, koşa elleri boş başları açık.. Ayakları yalın.. Akdenize doğru gidiyorlardı bugidiş gayretle, heye-canla seyir edilecek bir şeydi..

Beş atlıdan tek kişi kurtulmuştu.. Bu tek kişi yaralı, bereli türk cephesine dö-nüyordu. yarım saatte girdiği yerden beş saate zor çıkabildi. Aksayan bacağı onu yörtmüyordu. tannıdanki düşman cephesi bozulmuştu.. Yoksa bu beş kişinin yap-dığı bu ünlü işten hissesine düşeni ne feci bir hız ile ödeyecekti.

Bozulan, koşuşan, kaçışan, şaşırان, bir birlerine saldıran düşman askerlerinin ara-sından sıyrılıp geçen bu tek asker önüne çıkan bir türk askerile karşılaştı.. Bir-denbire durdu, içine düşen bir sevinç genzini yaktı.. gözlerini yaşarttı.. Eli sün-gülü, yüzü çizgili, dik bakışlı askerın gözlerine bakıyor.. moraran dudakları ile

ona bir şeyler söylemek isteyordu. Acabâ ne diyecekti?

Çok çalıştı.. çok çapaladı ama. Hiç birşey söylemedi, söyleyeceği, sözler du-daklarının arasına sıkıştı kaldı.. Bir iki kerre başını salladı. Sallanması ile sendele-mesi bir oldu, tok bir sesle askerın ayak-ları altına yuvarlandı, gitti..

Kızılcadan gidenler birer, ikişer Kızıl-caya dönüyorlar. Elli eli silahlıdan, yirmi üç, yüz on eli silahsızdan yetmiş ikisi kö-ye dönmüşdü.

Bu sabah erken, erken Velilerin kapu önünde bir beygir durdu.. Bir kadın at-ladı.. Elindeki kamçının ucule bir taraf-dan kapuyı vuruyor.. Diğer taraftan da var kuvvetile bağırıyordu:

— Veli bey!.. Veli bey!.. Duyuyormu-sun? Uyuyormusun?

Kapı açılmayınca, tekrar kapıye vurdu. Güm. Güm.. Güm..

— Veli bey!.. Veli bey!..

Osırada karşıki evlerden birinin kapu su açıldı.. Genç bir adam bir koltuk de-negilen dayana, dayana, kadına doğru yü-rüdü:

— Veli beğimi arıyorsunuz hanım?

Buses birdenbire kadını geriye çevirdi. gözüne ilk çarpan şey, kesik bir bacak oldu.. Allah, allah köyünde böyle bir adam var mıydı.. Göz, göze geldiler.. Kadın he-man atıldı:

— A.. Sen misin? Kemâl ağabey!..

Kemâl irkilerek geri çekildi:

— A.. A.. Dur tanıyacağım.. Gözlerime yanılmıyorsam. Sen Gülsüm olacaksın.

— Benim ya.. Beni unuttunmu Kemâl ağabey?

Kemâl gevrek, gevrek gülüyordu:

— Seni hiç unutmıyım. Gülsüm ha-nım!.. Af edersin birdenbire tanıyamadım da.. Haniya gözlerimde pek seçmez, oldu.. Sakaryada azbuçuk gözlerimi, Dumlu Pı-

nardada tamamile sol bacağı mı verdim.. Tanrıya çok şükür bu günleride gördükya Memleketimizi kurtardık.. Obize lazım E sen nerelerde kaldın, eyimisin? Hoş-musun?..

Gülsüm cevap verdi:

— Görüyorsun.. Daha eyi oldum.. E köyde nevar, neyok bakalım..

Kemâl bir iki kere öksürdü.. Gözleri gizli bir noktaya dalargibi oldu.. Birparça sustuktan sonra:

— Ölenlere Tanrı rahmet eylesin.. Cep-heden geriye dönenlerde benden, muhtar Cemilden, Tursunun oğlundan, başka sa-kat yo.. obirlerindede yara, filan var ama.. Haniya bende zorlu değil.. Gülsü-mün yüreği çarpmağa başladı.. Kemâl, Veliden birşey tınmayordu.. Kamçılı eliyle beyğirin beyaz saçlarını okşayarak kor-ka, korka sordu:

— peki Veli nerede?

Kemâl bu soruş önünde şaşalar gibi oldu.. Öyleya.. Veli neredeydi?.. Ve neden aradan birçok günler geçtiği halde çok sevdiği Kızılcaya bu ana kadar dönme-mişdi?.. yutkundu.. Sönük bir sesle:

— Veli mi?.. Dedi.. Daha köye dön-medi..

Velinin köye dönmediğini anlayan Gül-sümün gözleri yumuldu. Kirpiklerinden süzülen birkaç damla yaş, çenesine doğru aktı.. Bu akış dudaklarını y ktı. İçini çekerek, başını eğerek:

— Dönmedi ise, ölmüştür.. Dedi..

Kemâl atılarak Gülsümün sözünü kesdi

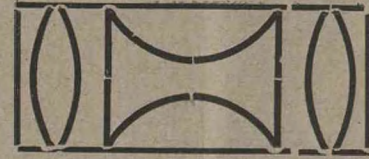
— Hayıra yor Gülsüm.. Her dönme-yen ölmü sanki.. Kim bilsin belki onun işleri daha bitmemiştir. Sen bizlere bakma.. Büyük adamların işleri kolay bitermi sanıyorsun.. Belkide o, şimdi, Ankaradadır.

Deynegine gene dayana, dayana bir iki adım daha attı.. Beyğirin yularını Gülsümün elinden aldı beygiri çekmeğe başladı:

— Haydi evine gitte, soyun, dökün.. Yolculuk hali bu.. Pek yorulmuşsun? Ben beygiri bizim dama çekeyim. Biraz ferahlasın.. Karnını doyurduktan sonra size ele tirim.. Gülsüm ellerini üzerindeki asker kaputunun ceblerine soktu.. Köyün meydanlığına yürüyeceği sırada aklına Ahmet geldi.. Kendi, kendine acaba Ahmet demi köye gelmedi diye düşündü.. Gerisin, geriye dönerek, Kemale seslendi..

— Bak unuttum Kemal ağabey!.. Dedi Ahmet demi gelmedi

Topallaya, topallaya, koluna yularını

geçirdiği beygiri arkasından kapularına doğru sürükleyen Kemal başını çevirdi:

— Geldi.. Gülsüm hanım.. Geldi dedi.. ve sesini yükselterek, kendisine karşılık vermeden köyün meydanlığına doğru bitkin bir halde yürüyen Gülsümün arkasından:

— Üzülmeyesin, sıkılmıyasın, diye demedim.. Nişanlısın Ahmet de tek kollu kaldı.. Dedi.. Ve titreyen ellerile kapıyı iterek açtı, beygiri içeri aldı kapıyı kapadı..

Kirkından Sonra

Hikmet Turhan DAĞLIOĞLU

[Geçen Sayının Devamı]

Daha bize nasıl baksınlar. Çocukları kavga ediyor diyorsun sanki senin kendi çocukların birbirleriyle kavga etmiyorlarmı? Hem kavga ederlerse ne çıkar?

Bizim için çocuklarını sokağamı at-sınlar çocukların kusurlarına bakılırmı? Diye karısının fazla bir şey söylemesine meydan vermeden ağzını kapatmıştı. Karı koca bir hafta sonra kalkıp gitmişlerdi. İyi olup memlekete dönen Ali Rızayı, hısım akrabası sevinçle karşıladılar. Aradaki geçmişi unutarak hoş geldine koştular. Evde bir sarmaş dolaştır başladı. Es kişi gibi yine canciğer oldular.

İzmirdekilerin iyiliğinden bahseldildi. Fakat bu hal ancak yine bir hafta sürebildi: Gelin hanım yine sapıtmağa ve hoş geldine gelen yabancılara:

— Kocamın akrabalarından çekmediğim kalmadı. İzmirde gırtlığımıza kadar masrafa boğulduk geceliği beş liraya otel de yattık okkası iki liradan balıklar aldık. İzmirdekiler bizi bir iki gün müşafir ettikten sonra evlerinden kovdular diye aslı astarı olmayan şeyler söylemeğe başlamıştı. Gelin hanıma herkes acıdı. İzmirdekilere yazıklar olsun denildi. Bu sözleri duyan akrabalar ve ablalar tekrar Ali Rızanın evine uğramaz oldular. Gelin hanımın annesi geldikten sonra evde zırlı eskisinden beter olmuştu. Kadın kocası Ali Rızaya ya bu sefer:

— Ablalarının evine gitmiyeceksin ab-lalarında bize uğramasınlar. Diye tutturmuştu. Fakat kocası bu sözlere kulak asmamış vakit buldukca hısım akrabalarının evine gitmekten geri durmamıştı.

İşte bundan ötürü hemen her akşam evde bir kızıl kıyamet kopuyor kadın kocasından öç almak düşüncesiyle delicesine israflarda bulunuyordu. Evde her ay 30-40 kilo et, 8 - 10 kilo yağ, 25 - 30 kilo şeker alırdıyordu üç yumurtanın yüz paraya koyun etinin 15 - 20 kuruşa satıldığı bu memlekette aldıkları [80] lira maaşla geçinememeğe başlamışlardı. Ali Rıza borçlandıkça borçlanıyordu.

Nihayet zavallı Ali Rıza sokağa çıkmaz bir hale gelmişti. Bütün memleket karısının har vurup harman savurduğunu konuşuyordu.

Ali Rızanın karısı musafirliğe gittiği yerlerde:

— Kocam borca girmesinde ne yap-sın.. Biz evimizde yirmi otuz insan geçindiriyoruz. Allah için söyleyin bir eve ayda hiç kırk kilo etmi giuer?..

Dedikodu yapmasını seven kadınlar.

— Öyleya kardeş: bir eve hiç ayda kırk kilo et gider mi? Doğrusu yazık, günah! diyorlardı Ali Rıza artık her ay maaşını borçlara veriyor bütün ay parasız kalıyordu. Karısının öyle bir bogazı vardığı.. Onun için bir oturuşta yarım kilo pastırma ile sekiz on yumurtayı mide-sine indirmek işten bile değildi günde belki kırk elli bardak çay içiyordu. Bu sı-caga karımı dayanırdı?

Ali Rızanın haline acıyan ablaları ona arasına tütün parası veriyorlar, hastalandıkça evine doktor yollıyorlardı. Bu halleri gören gelin hanım memnun olacağı yerde büsbütün kuduruyor ne yapacağını bilmiyordu. Ötede beride:

— Görüncelerim kocamın parasını alı-

yorlar bunun için kocam bize bakmayor. Çoluk çocuk evde aç kalıyoruz deye söyleniyor ortalığı karıştırmak istiyordu.

Ali Rıza efendi baktığı olacak gibi değil işi derbedarlığa vurmaya daha uygun gördü kırk yaşına kadar ağzına rakı koymayan zavallı adam meyhaneden meyhaneye dolaşmağa başladı. Zil zurna eve serhoş geldikçe karısına homurdanmağa hatta ara sıra hafif tertip döğmeğe de başladı. Ara sıra onun havardallığa

gittiğinde görenler oldu. O zaman dedi kodu sevenler:

— Gül gibi tazeyi altı çocuğuyla sen bırakta meyhanelerde sabahla hovardalıkta vakit geçir deye söylenmeğe ve bakkalların Ali Rıza kırkıdan sonra azdı demeğe başladılar. Ablalarıyla hısım akrabaları işin aslını faslını anlatmak istedilersede buna ne inanan nede aldırın olmuştı.

Adsız Şiir

„ Mehmet Yaşar ” a

Kafamı aydınlatan
Zulmetimi atan

Işık;

Karışık-lıklar arasında sönüyor,..
Gündüzleri geceye dönüyor,

Onunla aydınlananların.

Yarın

Değil... Bugün
Hatta dün den karardı gönülleri

Onu sevenlerin
Hasta gönüllere ışık verin,
Hasta gönüllere ışık verin!...

Yandı

Yanmağa dayandı gönlüm,
Ömrüm, varını kaybeden
Benide çılgın eden

Bir alet oldu,
Soldu gönlüm
Gönlüm soldu...

M. E. Te.

Ata Sözleri

Toplayan: İ. HAKKI AKAY

H

Hükûmet adamı araba ile avlar!
Yani, hükûmet aciz değildir, müşkilât çekmeden suçluyla yakalar demektir.

Herkes başındakini satar
Her meslek sahibi, kendi metağını satar denilmek isteniyor.

Her zaman, eski yeniyi bulur.
Fakat yeni eskiyi bulamaz: İşte gençlik, işte mazî!

Hükûmetin ekmeği dizindedir.
Bu mesel, eski hükûmetler zamanında halkın ihmali yüzünden köklenmiş bir kanaattir.

Her koyun kuzusuna meler!
Herkes kendi yakınına bağlı ve alâkalıdır. Her ana kendi evlâdına düşkündür.

Havaya bakarken tavadaki de gitti
«Dimyata pirince giderken..» Mesele- nin benzeridir.

Hayvanın düşkününü kaldırda insan düşkününü kaldırma!
Çünkü [eyilik et, kemlik gör!..] değildir.

Hırsız mal kıymeti bilmez!
Yorulmadan kazanılan malın kıymeti olmaz demektir.

Her imamın bir namaz kıldırışı vardır.
Edebiyatta «uslup şahsıdır.» Sözü- nün benzeridir. «Her kadının bir yoğurt çalığı vardır» misli de bunun gibidir.

Hırsıza uzak olmaz!

En uzak yerler onun için yakındır; çünkü, hayat kaygısındadır çalar ve yakalanmamak için kaçır.

Hayvana bıçak, insana kuran
Ümitsizliğin akıbeti gösterilmek isteniliyor; tetbir müessir olmadığı demlerde söylenir.

Hakımsız, hekimsiz yerde durma
Adaletsiz, sıhatsiz cemiyet olmaz; demektir.

Her çok, azdan olur
«Damlaya, damlaya göl olur,, mesele- nin benzeri ekonomik bir sözdür.

Harmanı yakarım diyen orağına yetişemez.
Palavracı adamların hiç bir şey yap- mıya muktedir olamadıklarını anlatır bir meseldir.

Her düdük istediğin gibi ötmez!
Her tedbirin mutlaka muvaffakiyet ka- zanamayacağını anlatmak isteniyor.

Her zamanın bir tavrı vardır.
Her zaman bir olmaz, zamanların da birbirine uymayan icapları var demektir.

Her ziyan bir öğüttür.
Musibetlerden ibret alınmasını işaret eden bir sözdür.

Her şeyin yenisi, dostun eskisi!
Çünkü: «Eski dost düşman olmaz,, Her şey eskir, atılır, yenisi aranır. Fakat dost eskidikçe kıymetlenir; demektir.

Her şeye çare bulunur, ölümden başka!
Bu söz daima teselli için söylenen me-
sellerdendir. Manâsı sarıhtır.

Herkez içindekini kendi bilir.

Kimse kimsenin derdini anlamaz, an-
cak çeken bilir, demektir.

Her insana iyilik yaraşmaz

Kötüler iyiliğe kötülükle mukabele
ederler. Binaenaleyh, iyiliğide ehline yap-
malı demektir.

Herkezin aklı bir olsa, koyuna çoban bu-
lunmaz.

Beşeriyette tefadüf lâzımdır. Bir sevi-
yede bir millet olmaz, fakirsiz zengin,
zenginsiz de fakir olmaz. Eğer öyle ol-
saydı nizamı âlem bozulurdu.

Herkezin arşına göre bez vermezler.
Ve

Herkezin istediği yerde han yapılmaz.
Her istenen şey yapılmaz icaplara gö-
re hareket edilmek lâzımdır. Demektir.

Hayırın bir ucu ağırdır.

Hayır işlerinde dedi kodu çok olur;
aldırış edipte gücenip darılmamalı, vaz-
geçmemeli demektir.

Her gördüğüne kapılma!

Metanî ol, intihabata aldanma, her şe-
ye düşünmeden atılma; demektir.

Her yüze gülen dost olmaz!

Zira sana dost gibi görünüp arkandan
kuyunu kazan iki yüzlü münafıklar çok
görülmüştür. Onun için her yüze gülene
aldanıpta sırlarını açma! Denilmek isteni-
liyor.

Her kuşun eti yenmez!

Her namus ve iffet kabili fetih değil-
dir, demektir.

Harafana [1] göre pişir aşını
Kocana göre bağla başını!.

Bu bir tekerlemedir ki, kadına erke-
ğin iyi geçinmesini, erkeğin mizacına uy-
masını tavsiye ediyor.

Her eşek kendi makamile anırır.

Herkez mecbur olduğu yolda yürür; fit-
ret beşer ve ırsiyet islâh edilse de tebdil
edilemez.

Her öğün geçmiş, akşam öğünü geçmemiş
Her hangi bir sebeple sabah ve öğle
yemekleri ihmal edilse yani kuru ve ya-
van şeylerle geçse dahi akşam yemeğinin
mutlaka kuvvetli olmasını hatırlatan söz-
lerden birisidir.

Her günah Papasa söylenmez

Her sır, herkese açılmaz ve açılmama-
lıdır. Çünkü dost diye söylenen sırların
bir zaman sonra meydana çıktığı ve bu
yüzden büyük zararlar görüldüğü çok de-
fa vakidir.

Hap yap, para kap!

Tamamı şöyledir: Eczacı çırağına de-
miştiki: "Hap yap para kap!," Bu, münâ-
sebetsiz ve kolayca olan kazançlara ta-
rifdir.

Hasan almaz, basan alır.

"Baskın basınıdır," sözünün benzeri,
nime külfete göredir. Herkes kendi saiyi-
nin semeresini kazanır demektir.

I - I

İğne kaçmış, iplik tutmuş

Bu bir tekerlemedir. Şirkete, toplulu-
ğa, intizama, teşvik mahiyetinde söylenir.

İş eğlence, uyku dinlence

Bu da bir tekerlemedir. Yapılan işden
yılmamalı, usanmamalı; isteye isteye yap-
malı demektir.

[1] Kalabalık demektir.

Savaştepe Ve Yağcılar Mânileri

Öğretmen: MUSTAFA SALMAN

Dolapta portakalsın,
Lafımız burda kalsın.
Kaymakamlan emir gelmiş,
Âlem sevdiğne varsın.

Değirmenin alt taşı,
Kapısı poyraza karşı.
Böyle böyle olmicak,
Gidelim yaza karşı.

Dolan dağlarım dolan,
Alata yeşil kolan.
Varmıdır senin gibi,
Yarından mahrum kalan.

Entarisi beyazlı,
Geliyor nazlı nazlı.
Bakmayın çalıma,
Evinin üstü sazlı.

Entarisi ak gibi,
Suya gider ok gibi.
Hiç ardına bakmıyor,
Nazlı yarı yok gibi.

Ellerimde keman,
Hallerim yaman.
Ölüyorum anneciğim,
Vallahı inan.

Evleri var kiremit,
Nazlı yare selâm et.
Cerezini çok yedim,
Haklarını helâl et.

Evleri var çiftlik gibi,
Uzamış iplik gibi.
Benim yarı sorarsan,
Kınalı keklik gibi.

Dağdan getirdim koçu,
Koyuna saldım koçu.
Ben çok türkû çağırırım,
Efkâr dağıtmak içi.

Dizine yatsam senin,
Yüzüne baksam senin.
Çağlayan bir su gibi,
Kalbine akşam senin.

Dereye taş atın,
Arkasından bakın.
O yar beni almazsa,
Beni türkûye yakın.

Evleri var alt başta,
Potinim kaldı daşta.
Yürü sevdiğim yürü,
Akıl kalmadı başta.

Entarisi seten yar,
Beni koyup giden yar.
Evel böyle değildin,
Seni bir öğreten var.

Entarisi şitare,
Seviyorum ne çare.
Olursa sevdi olsun,
Varsın olsun fıkare.

Elifim noktalandı,
Az derdim çokcanlandı.
Yetişin annem, babam,
Mezarım tahtalandı.

Ekin ekim olacak,
Böyle böğle ne olcak.
İkimizin sevdası,
Kıyamete kalacak.

Elmaya gaba dedim,
Cevize gaga dedim.
Darıldın mı a sevdiğim,
Ben sana şaka dedim.

Elif dedim, be dedim,
Kız ben sana ne dedim.
Dedi isem ben dedim,
Alyanaktan ver dedim.

Elmayı bıçakladım,
Çevreyi saçakladım.
Yari koynumda sandım,
Yastığı kucakladım.

Elekten elenirim,
Kanlara bölenirim.
Alacaksan al beni,
Ölünce ilenirim.

Elmayı dile dile,
Bıçağı sile sile.
Kız kendini sevdirdi,
Yüzüme güle güle.

Elmayı bütün dildim,
Çamura düştü sildim.
Akız senin kıymetini,
Elden gidince bildim.

Elma yanak gül yanak,
Nasıpları dağınsın.
İlkin beni beyenmezken,
Sardığın madaha bak.

Evinin önü taşlık,
Daşlıkta buldum beşlik.
Cüzel sana sarmadıkça,
Gediyor elden gençlik.

Elmayı atan bilir,
Dadına bakan bilir.
Güzelin kıymetini,
Güzelle yatan bilir.

Elmayı ata ata,
Şeftali sata sata.
Ne bet kaldı, ne beniz,
Yalnız yata yata.

Elma attım karşıya,
Yuvarlandı karşıya.
Allah nasip eder mi?
Fıdan boylu Ayşeye.

Elime aldım bakır,
Hanım gözlerin çakır.
O çakır gözlerine,
Kurban olsun bu fakir.

Ezi başı beklerim,
Vay benim emeklerim.
Güzellerin artlarında,
Çürüdü kemiklerim.

Elması dilim dilim,
Altında yeşil kilim
Karşılarda durup durur,
Ördek simalı gelin.

Elif üstünde mimler,
Keklik kafeste ünler.
Benim kalbimde sensin,
Senin kalbinde kimler.

Evimizin önü bakla,
Ucu ucuna ekle..
Sen benimsin, ben seninim
Yarım, ağızlara bakma.

Elma yanak, kiraz dudak,
İki dalda bir budak.
Gelinlerden fida yok,
İnce belli kıza bak.

Elma talı incecik,
Bir yar sevdim gencecik.
Sen incecik, ben gencecik,
Sarılalım bir gececik.

Evimizin Neşrettiği

KİTAPLAR

- 1) — Halkevimizin sekiz aylık çalışması
- 2) — Köy kitabı
- 3) — Öz Türkçe adlar.
- 4) — Çepniler,
- 5) — Halk inanmaları,
- 6) — Özel görenek ve inanmalar,
- 7) — Atalar Sözü
- 8) — Bağcılık,
- 9) — Verem,
- 10) — Yusuf Fakih,
- 11) — Yurdum için,
- 12) — Balıkesir Coğrafyası,
- 13) — Konferanslar
- 14) — 17,18 inci asırlarda Balıkesir şehir hayatı,
- 16) — Köylü Ormandan nasıl faydalanır,
- 17) — 19 Mayıs,
- 19 — Öz Ses ve Zevk kaynaklarımız.
- 20) — Balıkesir ve civarında Yürük ve Türkmenler
- 22) — Türkiyede Su ve Ağaç meselesi

ÇIKMAKTA OLANLAR

- 15) — Vesikalar
- 18 — Yağcılar ve Savaş-tepe mânileri.

Sus Uyanmasın

Son zamanlarda eserleri etrafında büyük bir okuyucu kütlesi toplayan Mükerrrem Kâmil Sunun Yarım Ay mecmuasında tefrika edilen SUS UYANMASIN adlı romanı kitap halinde çıktı. Eserde temiz ve içli duygular, istirap ve feragat vardır. Kadın kalbini sürükleyen bir üslûpla tahlil eden arkadaşımızın bu değerli romanını bütün okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.